

Jó voltam, jó vagyok, jó leszek

Jó voltam nektek *úgy* is,
korán deresedő halántékommal,
kőmázsákkal a homlokom előtt,
vadak rühesnek, kiválnak titulált stigmáival a homlokomon,
rőt sörtéivel a kupámon,
éjjel, reggel, tegnapelőtt,
dermedt idegrendszerrel a diliházak portáljain toporogva.
Jó voltam nektek *úgy* is,
nyakamon-vállamon – így hittem, de igazán ám! –
egy Haza Társaimmal-vállalt nyűgeivel
és ritka boldogságaival,
hátizsákba pakolt családommal
5x5 négyzetméteren évekig,
ami fogadó, háló, gyerekszoba, konyha és spájz is,
persze benne krumpli is aligha.

Jó vagyok nektek *így* is,
lebénított lendülettel,
amit most nem az „Átkos”,
de demokratának demonstrált diktátorok
négyéves lüktetése diktál,
mert diktál és digitalizál és automatizál,
és impotencializál,
kításít és megaláz, de nem a porig, – por alá!
Idegronccsá recsegtet egy országot
a kapitális vadak bandita csapata,
mások arcára kényszerítve – nem tudja?! –
símaszkos tökfödőt.
Rabolhatnék én is bankot,
bánthatnék bunkót,
rándíthatnám vállam, alatta megcsonkolt tudómmal,
de nem tehetem. Nem.
Nem, mert nekem a Sors
nem az illegő vállrándításokat szabta.
Nem, mert nekem nem lehet nem „nem”-et mondani
a pajkos pillantású, piszkos – mit piszkos?! –
mocskos, tömeges csalásra,
ahol Tokajok, Öszödök, Nyírbátorok,
s ki a franc tudja, milyen birtoklások
villantják zsugorodó agyam térképére Trianont

ebben az izzasztó májusi kánikulában.
Pünkösdőlnöm kellene, s nem dőlni készülni kardba,
elárvultan, elszótlanodva egyre jobban,
s egyre többet foglalkozni a bizony mégis-rózsás-Zsókás-
ötasszonyos, rácsot-megkerülő múlttal,
amit rafináltan kifundáltak legendás parlamenterek. –
Nem! – Kézen fogom ezt a félárvulttá vált,
s egyetlen vérutánamú Lányt, a Lányunkat!

Vad idők ezek. Vad idők. Ezrek, tízezrek,
milliók nem látják
csicsásan csillogó plázák kirakatai,
hülyévé degradált megasztárok
gügye gagyogásainak üvegportáljai mögött
a Lét-folytonosságot, a Lét-lényeget.
Pamaccsal, pamaccsal, macskafark-pamaccsal
simogatja pofikámat a Rend, az éppen győztes párt:
„Helyesen dobtad a dobba a voksod!”

Hidegletős napjaimat
fakó északi fények derűsítik,
és csikók fickándozó buzgalmával
csókolgom Asszonyom nyakán a selymes bőrt,
a csillogó pihét.
Frivol labdarózsák ringatóznak
az emlékek üvegházában jobbról
és a Telecom helyett egyetlen megmaradt Barátom
szociális hálójában rázom a rongyot,
intézem ügyeimet,
miközben a házikertész öntözi
a szanzavérák sárga pengeélű kardlapjait.

Paradicsomi pofont kapsz,
ez a siker, ez az elismerés,
de divatos pizzára sem elég a taps.
Zuhatagban dől rád – tavaszi eső! –
a rosszindulat, a vád, a rágalom, a sejtés.
Fájdalom fogsora rág, s te protézist cserélsz.
De örülhetsz, Öregem: a derekadon,
a derekadhoz, a gerincedhez sose kell, ne félj,
sose kell protézis!
Ne félj, az Istenit, nem riogat
huhogó hajnali hír: Meghalt a Hír,
mert a hír csak csupa iszony, rémisztés,
Hazád morzsává dörzsölése.
Aligha pislákol, – agonizál a Hit, agonizál a Szeretet,

agonizál a Remény.
Ez nem döncölt-döngölt vallási dogma, – ez Tény!

Báránnyfelhőket legel a Nap,
fogynak, fogynak az árnyékos földi placcok:
paradicsominak tűnik a Kert,
mennyországnak a valóságos pokol.

Pukkadnak ígéret-luftballonok,
az agórán a kultúra sápadva sárgul,
farkasok törnek át rivaldákat –:
Itt is meneküljtek, barikák!

Hallod-e, te lüke: trombita trá-ráz?
Szaglod-e: gyantaszag, égett gumipofa?!Fenyők dőlésben, tölgyek rogyanóban, rothadóban.

Hol itt a Cél?
Hol itt az Eszköz-garmada?
Hol itt az Értelem, hajlékony mogyorófa?

Már megint kint fekszel tűző napon.
Már megint azt hiszed: Akárki
átléphet felhevült tested felett.
Már megint vezényelsz: Tatár, ki!

Már újra arra gondolsz, igen, arra,
arra a Lányra, akit sosem törölsz
ki zsarnok fejedből, hiába,
hiába minden, hiába örölsz,

örült fejedben feloldó gond,
már megint, megint azt forгатod.
Ne csináld, Fiú! – addig örülj,
amíg magad nem bánthatod.

Látom a szikét, amit nem láthattam,
belémsajdul, akár földbe az eke.
Honnan tudhatnám bizonyosan:
megértettél, megértettelek-e?

Jó leszek nektek *úgy* is.
Úgy: lilán, kéken, holtra-rúgottan,
a merevségtől föltupírozódott szakállam
kész Bakony-erdő, a Pilis vagy a Mátra,
haláli nyugalomban.

Hátha kimondom akkor a kimondhatatlant,
amit még nem bírtam kimondani!
Hátha megoldom az egyenletet,
a lehetetlen rettenetet!
Hátha sikerül, az istenit, nem rontani!
Hiába közel hatvan év, – nem történt semmi.
Még hozzád sem sikerült közelebb menni
egy bütykös-arasznyit, annyit se.
Jó leszek nektek *úgy* is:
nem történt semmi, – de most, most,
most hátha sikerül kimondani, te bitang sehonnai,
aki valahovai, azért voltam és még vagyok,
akár a csillám az éterben elillanok, elcsiklandok,
ellobbanok, – nagyok a nagyok, de
jó leszek nektek *úgy* is,
bendőm borral csordultig saját undorommal,
szemem meredéséből lesimítva,
és hogy a lehúzott szemhéj-redőny mögött,
homlokom Alpoka mögött mit gondolok, –
nem tudja még az Isten se:
Ki ez az elsikló porszemnyi hajó?

Úgy leszek nektek igazán jó.

Nékem egy Bejárónő kéne!

Nékem egy Bejárónő kéne,
aki kijárja, hogy
én is legyek szabad „szabadságos
börtöntöltelék”, – ahogy mondja Daniló Kiš!

Nékem egy Bejárónő kéne,
aki megöntözi sivatagos életemet,
leporolja eszme-gyanús írógépet
és akkor is aludni hagy, ha ez már „cikis”!

Nékem egy Bejárónő kéne,
aki fellegekbe jár – helyettem is,
és helyettem is dalol, ha semmi kedvem,
mert már megsüketültem, – szabad? – nem is kicsit!